

χέρι της, τεντωμένο σαν χέρι νεκρό...

Πρώτη φορά που έβλεπα έτσι το καταραμένο στολίδι ν' αστράφτι γαλάζιο στο κόκκινο φως της καντήλας. Και η Μαίρη κοιμόταν ήσυχη, άλυπη, με το γλυκό σφίξιμο του φρειδιού, χωρίς να μ' άκουση, χωρίς να ταραχτεί, χωρίς να διακόψει τ' όνειρό της — άχ, ποιός ξέρει τί όνειρο!

Η θεά εκείνη μ' ερέθισε, με πείραξε, με άναψε. Ένα κόκκινο σύννεφο ήθελε και στάθηκε μπροστά μου, και η καρδιά μου άρχισε να χτυπά. Η ιδέα του έγκλήματος γεννήθηκε άμέσως στο κεφάλι μου. Το σχεδίασα με γρηγοράδα άστραπής.

Τίποτε άλλο δεν έσυλλογίστηκα εκείνη την ώρα, ούτε λογάρισα τα κακά έπακόλουθα. Ίσως να νόμισα ότι μ' αυτόν τον τρόπο θα γλύτωνά άπ' όλα για πάντα. Μά και πάλι, μήπως ήμουν κύριος του έαυτού μου; Μήπως ήξερα τί έκανα;

Σίμωσα στο κρεβάτι σιγά-σιγά. Έσκυψα, έπιασα το φρείδι με το ένα χέρι άπ' το κεφάλι, με το άλλο άπ' την ουρά, και δέν έκαμα τίποτε άλλο, μα τίποτε — πόσο μικρή δύναμη χρειάζεται για το έγκλημα! — παρά ν' άπομακρύνω λίγο τα χέρια. Και τσάκ! σέ δω το βραχιόλι...

Άφρα τα κομμάτια του να πέσουν επάνω στο σεντόνι και τράβηξα με τρομό τα χέρια μου. Ο χρότος είχε ζυγνήσει τη Μαρία. Πριν άνοιξει τα μάτια της, έβγαλε και το άλλο χέρι και το έφερε, με την άσυνείδητη εκείνη δύναμη που ξέρετε, στον τόπο του βραχιολιού. Έλειπε! Ψάχνει, βιάζεται εκεί κάτω τα κομμάτια του... Άνοιγει τα μάτια της... Πετιέται άπ' το κρεβάτι...

Σε μίαν άστραπή μέσα όλ' αυτά. Σε μίαν άστραπή μέσα την είδα μπροστά μου δαδή, υπτόλυτη, υ' ένα τριανταφυλλί πουκάμισο με δαντέλλες μαύρες, με τα ξανθά της τα μαλλιά χυμένα στους ώμους.

Ω φρίκης εικόνα, και πώς να σέ λημονήσω ποτέ! Τα μάτια της, άπως τα είδα εκείνη τη στιγμή, με παρακολουθούν άπό τότε χωρίς να μ' άφίνουν στιγμή. Νά, και τώρα τα βλέπω μπροστά μου. Οι βολβοί, τραβηγμένοι πός τους κανθούς, οι γαλανοί έκείνοι βολβοί, αστράφτουν μαύροι—μαύροι. Και τ' άσπράδια μεγάλα-μεγάλα χύνουν μιά λάμψη φασφόρου, άγρια, φοβερή.

Και πώς να περιγράψω τον τόνο της φωνής της όταν η Μαίρη μού έλεγε:

— Μου τώσπασες... Έσύ μου τώσπασες! Καλά λοιπόν, πάει... Έσπασες κάθε δεσμό μεταξύ μας... Φάνηκες ένας ψεύτης, ένας άνόητος, ένας άγώιστης, ένας περιεργός, ένας κακός... Νά, μάθε το, κανένας δεν μούδωσε αυτό το βραχιόλι, καμιά ιστορία δεν είχε, κανένα μυστικό δεν έκρυβε... Το φορούσα άπό ιδιοτροπία, το ήθελα άπό ιδιοτροπία... Σ' ά όμως τώ- κανες ζήτσημα... Με βασάνισες τόσο καιρό και στο ύστερο... Ά, σέ μισώ, σέ άποστρέφωμαι γι' αυτό που έκανες... Ούτε να σέ δω πειά στα μάτια μου!...

Άπό κείνη τη νύχτα έχώρισα αληθινά τη γυναίκα μου. Ύστερ' άπό δύο χρόνια βασάνων την έχώρισα και κατά τύπος.

Ξαναπαντρεύτηκε στην Πόλη. Ένας φίλος μου που την είδε τελευταία, μού έλεγε πός φορεί πάλι άχώριστα ένα βραχιόλι — ένα φρείδι άπό κοράλλι και χρυσάφι!...

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΦΥΕΙΣ ΠΟΥ ΔΕΝ... ΦΑΙΝΟΝΤΑΙ !...

Ο μέγας τραγικός ποιητής της Γαλλίας Κορνήλιος, δεν παρουσίαζε κανένα έξαιρετικό γνώρισμα της μεγαλοφυΐας του και ή συνομιλία του προξενούσε στους άλλους... νύστα. Όταν μάλοτα κάποτε μερικολί φίλοι του τού συνέστησαν ότι έπρεπε να μεταχειρίζεται στην κουβέντα του τη γλώσσα που έγραφε τόσο λαμπρά, ο ποιητής άπάντησε: — Και όμως δεν είμαι μ' αυτό λιγώτερο Κορνήλιος!

Έπίσης ο μέγας φιλόσοφος Καρτέσιος, ο όποιος άγαπούσε πολύ τη μοναξιά και τη μελέτη, παραμένει συνήθως σιωπηλός κατά τις συναναστροφές με τους φίλους του.

Άπό τους άλλους μεγάλους συγγραφείς, ο Βιργίλιος ήταν βαρδός στην όμιλία του και τίποτε επάνω του δεν πρόδιδε τη μεγαλοφυΐα του.

Ο Λαμπρινγιέρ γράφει κάπου για τον μεγάλο μυθογράφο Λαφονταίν, ότι κι' αυτός είχε παρουσιαστικό βαρύν άκοιμο κι' ότι δεν μπορούσε να μιλήσει μ' ευκολία, ούτε για τα απλούστερα πράγματα.

Τέλος ο Γάλλος ποιητής Ντυντιέν, περίφημος στην έποχή του για τους στίχους του, άλλ'όχι και για τη συντροφιά του, συναισθανόταν την έλλειψή του αυτή κι' έγραφε στο ήμερολόγιό του: «Η όμιλία μου είνε άσχημη και μεροδερμένη. Με δύο λόγια, δεν είμαι άπό αυτούς που σκοραίζουν τη χάρη με την κουβέντα τους και την έκπληξι για την έτοιμότητα των άπαντήσεών τους».

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ

Ένα ώραίο Γινρέ διακρίνει παιδική άφέ της άποδίδεται ίδια στον κύκλον των κολλες, λόγω κοκεπαφού βεβαίως αυτό δεν την σεας. Λόγω εκλεκτής μοποίηση κανείς την μηλιά θα πέσει, διότ έξη για μητέρα μα

ΚΟΣ

— Χορευτική βεγγετατα στολισμένο με ά — Η δις Μαριή ώ — Υπό έποσην του — Παφενυθήσαν κ. και κ. Π. Άλεξανφρον άποτες

Δόρα Μίτση — ρός κα — κά πο — σεας. — Κ — μόν, — και κό — ρός, — στρα.

όνφι — πούλου — τουαλέ — ρεμα — φέρον — Ε — κομψή — Έμπευ — της, — Μαζαλά

— Την παρελθούσαν νότα ήσαν δύο κορτακτι ή Αθηναϊκή νεοαία — Η συγκέντρωσης και έξεκίνησαν με μου — και τη κ. Ίωκ. Δαμαλά — Η δις Ρίτα Λαμ — αλέττα.

— Μεταξύ των κομψών — με μαύρα και Νίτσα Μ. Μελά γλυκοπούλου ιδιόφρενη, με εϊμορφη με άσπρο σατ χαριτωμένη φουσιγονομ — τουαλέττα, Άλ. Θεοχά — κομψοτάτη με άσπρα, — πούλου με βέρ-νιλ του Γουίλς ώραία με άσπρα — κανάκη μαύνη τουαλέττε — σά με άσπρα σιζ τουα — δις Στεφάνου ώραοσάτ

ΔΗΛΩΣΗ

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Άπό σήμερα μέχρι του Πάσχα, οι άποστέλλοντες εκ του τερικού δραχμάς 170, την άξίαν δηλαδή των 7 Ήμερολογι «Μπουκέτου», θα λαμβάνουν όλα τα εν λόγω Ήμερολόγια, έ τυχθρομικιών τελών και θα έγγράφονται συγχρόνως δωρεά δρομηται επί ένα τρίμηνον εις το περιοδικόν μας.

Έπίσης οι άποστέλλοντες εκ του Έσωτερικού δραχμάς 25 άξίαν δηλαδή των δώδεκα (12) εκλεκτών τόμων της Βιβλιοθή: «Μπουκέτου», θα λαμβάνουν όλους τους εν λόγω τόμους και α νως θα έγγράφονται δωρεάν συνδρομηται δι' ένα τετράμηνο το περιοδικόν μας.